

LENIN – FORȚA NOASTRĂ CREATOARE

Cînd la Moscova, în 1954, am văzut pentru prima oară în Mausoleul din Piața Roșie, trupul lui Lenin, acel trup mic, din care a izvorît pentru oameni atîta lumină, care a cuprins în el atîta energie și atîta geniu, am priceput cu adîncă emoție necesitatea rămîinerii fizice a lui Lenin printre noi. Dacă opera lui ne animă viața, gîndirea, activitatea, imaginea lui fizică este simbolul concret al acestei dăinuiri permanente în mijlocul nostru. Și simți parcă nevoia, așa cum ai făcut-o în gînd de atîtea ori, să-i spui, acolo, în șoaptă: Îți mulțumesc pentru viața mea cîștigată!

Așa face, fără îndoială, și scriitorul pentru care cuvintele lui Lenin „...pentru a opune literaturii fățarnic-libere, care în realitate este legată de burghezie, o literatură cu adevărat liberă, legată *fățiș* de proletariat” au devenit un crez al activității sale.

Cei din generația mea cunosc procesul sufletesc adînc, răscolitor, revoluționar, prin care a trecut conștiința lor în clipa în care, cu ajutorul acestor cuvinte și al altora încă, tot atît de limpezi, au părăsit făgașul unei literaturi care adesea nu ducea nicăieri și care, uneori, putea duce la confuzie, ca să se înroleze în rîndurile luptătorilor pentru socialism.

Dacă uneori literatura mea nu ajunge să fie destul de clară, de expresivă, de viu-militantă, nu izbutește să surprindă fața cea mai nouă a unui fenomen și trăsăturile lui cele mai esențiale, acest lucru mi se datorește mie, slăbiciunii pătrunderii sau slăbiciunii mijloacelor mele de expresie din acel moment. Iar dacă ea izbutește cîteodată și vorbește puternic despre viața cea nouă oamenilor noi, asta o datorez lui Lenin și partidului nostru leninist.

Dorel Dorian

„CU INIMA TA, TOVARĂȘE LENIN...”

Pentru prima oară scriu azi despre Lenin. Și mi se întîmplă un lucru ciudat... care nu e ciudat: încerc sentimentul că scriu despre un om pe care l-am întîlnit, pentru a nu mai fi niciodată singur, pe care l-am simțit puternic, sporindu-mi astfel și mie puterile, al cărui cuvînt, deschizînd orizonturi, chema, a cărui privire cînd ezitam însemna: mai departe! Da, acesta e sentimentul pe care-l încerc: nu scriu din ce mi s-a spus, din ce am citit și din ce am învățat despre Lenin; ci scriu — de ce n-aș îndrăzni? — din tot ce am trăit, ani la rînd, urmîndu-l, iubindu-l, luptînd, simplu soldat al partidului, alături de el și în numele lui.

Prin '45, la primul mare miting (și la primul meu miting), Lenin mi-a spus: „...Generația care are acum 15 ani, va vedea societatea comunistă”. Și eu aveam tocmai 15 ani!

„...Ea însăși va construi această societate (...) sarcina vieții ei este construirea acestei societăți.” Și am făgăduit atunci, așa cum cerea Lenin acestei generații (simplu, emoționant și azi, în amintire, intuind în fiecare cuvînt o treaptă de poem): „...Sînt o pîrticică a mării armate, a muncii libere, și voi ști să-mi clădesc eu însumi viața, fără moșieri și fără capitaliști...” Și am primit primul meu carnet roșu, de utecist.